

— Що си правишъ трудъ, — говорѣше чичо Митушъ. Не трѣбва, ще ми мине. И кой казва, че съмъ настиналъ на камъка? Камъка лѣтно време е топълъ. Не е отъ камъка то, ами тѣй щѣло да стане. Нищо нѣма, ще ми мине.

Дори, както по-рано, чичо Митушъ опредѣли деня, когато, следъ като оздравѣе, ще трѣгне за село.

Дъждътъ все валѣше. Стана толкозъ хладно и мокро, че прибраха воловетъ въ дама. Тъкмо ги навързаха и Аго, разгорещенъ отъ работа, още викаше, ето че съвсемъ неочаквано откъмъ одаята на дама се показва чичо Митушъ. Клатушката се като пиянъ, бѣше посърналъ, съ помъртвѣло синкаво лице, очитѣ му хлътнали, погледътъ кривъ. Леко-леко, едвамъ чуто, попъшкваше.

Безъ да каже нѣщо на Аго, като на сънъ, той отиде при първия волъ, съ разтреперана ржка попипа вжжето, като да провѣряваше дали е добре вързанъ, после го помилва по челото, по очитѣ.

— Баланъ, Баланъ, — говорѣше. — Ти ли си, Баланъ? Яжъ си... яжъ си...

А като милваше Комура:

— Комуръ, хубавецо... Тили си, хубавецо...

Аго едно следъ друго прекарваше дланъ надъ носа си, очуденъ. Маринъ гледаше съ насълзени очи и мълчеше.